

Paměti a jejich funkce dnes

Lidé asi měli vždycky touhu a snahu, jak si připomínat to, co se stalo a na co už lze jen pomyslet jako na něco, co už není, co je už pryč. Možná má tato touhu svůj zdroj v otřesu z toho, že nic z toho, co se nám v dané chvíli jeví tak důležité, potřebné a přímo nezbytné, ve skutečnosti není pevné a definitivní a že na nic není skutečné spolehnutí. Lidé si nejprve připomínali své závazky jeden k druhému a dovolávali se jich – to je něco, co u zvířat nenacházíme (anebo jen v elementárních náznacích), ačkoli zejména některá mají velmi dlouhou paměť. Později ukládali některé závažné, tj. paměti vsutku hodné již uplynulé události do vyprávění, a ta vyprávění měla zprvu na sobě ještě odlesk oné původní magie slov, o níž dnes už máme leda jakési tušení. Možná, že se v takových vyprávěních někdy nějak oobrážela soukromá zkušenost, ale cílem rozhodně nebylo se u ní příliš zdržovat. Dnes je situace, jak se zdá, naprosto jiná: téměř každý píše své paměti, a píše je hlavně proto, aby těm druhým řekl co nejzřetelněji, jak on to prožíval a co si o tom všem myslí a myslí.

(Písek, 070704-2.)